

Arrest

nr. 46 945 van 3 augustus 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juli 2010 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2010 om 14 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaten V. DOCKX en M. DEPOVERE, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn.

Op 3 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen conform de instructie van 19 juli 2009. Deze aanvraag is hangende.

Op 28 juli 2007 wordt verzoekster verhoord door de politie van Veurne nadat zij om hulp geroepen had. Nadat werd vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van geldige verblijfsdocumenten neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op diezelfde dag ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

In zoverre het beroep ook gericht is tegen *“de beslissing van vasthouding in een welbepaalde plaats”*, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wat volgt:

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan tegen een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 51/5, § 3 van dezelfde wet een beroep ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen (cfr. RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt tevens dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

4. Ernstige middelen

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 41, §1 en 42 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna verkort de de Taalwet bestuurszaken).

Na het aanhalen van de voormelde bepalingen stelt verzoekster dat zij het Frans begrijpt, doch geen Nederlands spreekt. Zij stelt verder dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in het Frans heeft ingediend, dat zij in Sint-Gillis verblijft en zij er haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend. Verzoekster meent dat hieruit voldoende blijkt dat zij duidelijk te kennen heeft gegeven gebruik te willen maken van het Frans voor haar contacten met de overheid.

Artikel 42 van de Taalwet bestuurszaken bepaalt het volgende:

“De centrale diensten stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen in die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt.”

Artikel 41, §1 van de voormelde wet bepaalt wat volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

De bestreden beslissing is op het eerste gezicht niet het gevolg van de aanvraag tot regularisatie van verzoekster en vormt ook geen antwoord op deze aanvraag doch is een beslissing, die in determinerende orde werd genomen op basis van de niet door verzoekster betwiste vaststelling dat zij langer op het grondgebied verblijft dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn. Bijgevolg kan verzoekster zich niet dienstig beroepen op de artikelen 41, § 1 en 42 van de taalwetgeving (RvS 1 oktober 2001, nr. 99.326). Zowel uit het verzoekschrift als uit de nota van de verwerende partij en de voorliggende stukken blijkt dat het bevel aan verzoekster werd betekend te Brugge in het Centrum voor Illegalen. Het voormelde centrum is een plaatselijke dienst.

Artikel 12 Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse, het Franse of het Duitse taalgebied is gevestigd, gebruikt uitsluitend de taal van zijn gebied voor zijn betrekkingen met de particulieren, (...)”

Artikel 13, § 1 Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse, of in het Franse taalgebied gevestigd is, stelt de akten, die particulieren betreffen, in de taal van zijn gebied. (...)”

Aldus werd het bestreden bevel prima facie correct aan verzoekster betekend.

Een schending van de taalwetgeving wordt prima facie niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Verzoekster is van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep en onpersoonlijk is. Bovendien is zij ook van oordeel dat de motivering foutief is. Verzoekster verduidelijkt dat zij in het bezit is van een geldig paspoort en dat een kopie van dit paspoort aan de verwerende partij werd overgemaakt samen met haar regularisatieaanvraag. Verder betwist verzoekster dat zij niet met eigen middelen kan vertrekken. Verzoekster stelt dat ze steeds zelf haar huur en lasten heeft betaald en verwijst ter ondersteuning van haar verklaring naar stukken die zij aan haar verzoekschrift toevoegt. Wat betreft de noodzaak tot opsluiting verwijst verzoekster opnieuw naar het feit dat zij in het bezit is van een geldig paspoort. Aangaande het laatste motief, met name dat zij geen adres heeft in België stelt verzoekster dat dit foutief is daar ze wel een in België gekend adres bezit en dit ook heeft meegedeeld aan de verwerende partij naar aanleiding van haar regularisatieaanvraag.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar de feitelijke gegevens. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster bekritiseert de verschillende motieven waardoor zij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft op het eerste gezicht duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt prima facie niet aangetoond.

Waar verzoekster de juistheid van de motieven betwist voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In een eerste motief stelt de bestreden beslissing:

“artikel 7, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

Verzoekster kan wel worden gevolgd waar zij stelt dat zij nog steeds over een geldig paspoort beschikt, doch nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster ook over een geldig visum beschikte, hetgeen overigens niet wordt betwist door verzoekster. Aldus kan verzoekster niet voorhouden dat dit motief verkeerd is. Dit motief kan op zich reeds de bestreden beslissing schragen en vormt een determinerend motief. De eventuele gegrondheid van de kritiek van verzoekster ten aanzien van de overige overtollige motieven van de bestreden beslissing kunnen aldus niet leiden tot de schorsing en de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is niet ernstig.

In een derde middel voert verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij eerst een beslissing diende te nemen aangaande haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschoort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Derhalve kan prima facie niet worden ingezien waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf dan eerst dient te worden behandeld.

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 3079 (c) en RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt prima facie niet aangetoond.

Het derde middel is niet ernstig.

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster stelt dat artikel 8 van het EVRM niet enkel het gezinsleven beschermt doch ook het privéleven. Verzoekster stelt dat de verwijderingsmaatregel een inmenging in haar privéleven inhoudt en dat dergelijke maatregel slechts kan voor zover deze noodzakelijk is. Verzoekster herinnert er aan dat zij reeds 4 jaar in België verblijft. Verzoekster meent dan ook dat de verwijderingsmaatregel disproportioneel is.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, dient erop te worden gewezen dat deze verdragsbepaling er op gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt dat uit artikel 8 van het EVRM een aantal positieve verplichtingen voor de staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privé- en gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om de keuze van de verblijfplaats te eerbiedigen (EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij geen rechten kon putten uit privé of sociale relaties die zij opbouwde tijdens een voortgezet illegaal verblijf (EHRM, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985). Er dient verder te worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De bestreden beslissing heeft dienvolgens niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden kan prima facie niet worden aangenomen dat de bestreden beslissing disproportioneel zou zijn en kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

Het vierde middel is niet ernstig.

In een vijfde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 13 van het EVRM.

Verzoekster meent dat zij ingevolge de bestreden beslissing het voordeel van de ingediende regularisatieprocedure dreigt te verliezen. Ingevolge haar verwijdering zal zij geen belang meer hebben bij haar in België ingediende regularisatieverzoek en zal zij in haar land van herkomst geen dergelijke nieuwe procedure meer kunnen opstarten vermits punt 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 slechts kon worden ingeroepen in een aanvraag ingediend in België en dit gedurende de periode tussen 15 september 2009 en 15 december 2009. Voorts meent verzoekster dat zij ook haar belang zal verliezen om een eventueel beroep in te dienen tegen een negatieve beslissing aangaande haar regularisatieaanvraag ingevolge een verwijdering van het grondgebied.

Voor zover verzoekster zich beroept op de schending van artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoekster roept samen met artikel 13 van het EVRM een schending in van artikel 8 van het EVRM. Aangezien de schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient prima facie niet te worden

nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Het vijfde middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU